

Samova zgodba

Sem Samjit in sem se rodil v Delhiju v Indiji. Oče je bil pripadnik Indijskih zračnih sil, zato smo se vsaki dve leti selili. Odraščal sem v zelo različnih krajih, kot sta na primer Cranfield v Angliji in Chandigarh v Indiji.

Pri desetih letih so me poslali v internat v deželi Radžastan na severozahodu Indije, da ne bi ves čas menjal šol. Nato sem študiral na indijskem tehnološkem inštitutu (IIT). Tukaj so se izšolali tudi mnogi Indijci, ki danes delajo na področju informacijske tehnologije v Kaliforniji in Združenih državah. Pri enaindvajsetih letih sem odšel v ZDA.

Hotel sem si ustvariti dobro življenje, najti dobro zaposlitev in začeti kariero. Skoraj vsi sošolci so se izselili v Veliko Britanijo ali Združene države. Če nimaš staršev, ki bi imeli svoje podjetje ali bi delali v politiki, se je namreč v Indiji zelo težko povzpeti in si ustvariti pravo kariero.

Z letalsko družbo Air France sem najprej poletel v Pariz, kjer sem čakal štiri ure, nato pa odletel naprej na letališče JFK v New Yorku. Od tam sem z avtobusom odpotoval v mesto Newark v zvezni državi Delaware. V New Yorku sem ostal en dan pri prijatelju iz šole.

V Newarku me je že čakalo nekaj članov indijske skupnosti. S seboj sem imel dva kovčka in 200 \$. Najprej sem imel študentski vizum, dve leti pozneje pa sem dobil dovoljenje za delo. Po treh letih sem dobil še zeleno karto in po petih državljanstvo ZDA.

Čeprav sem sem prišel sam, je bilo tukaj že nekaj sošolcev, ki so tudi odšli študirat na univerze ob vzhodni obali. Dva sta bila na isti univerzi kot jaz, zato smo si delili stanovanje. Pravzaprav je bilo tam veliko indijskih študentov, ki so nam pomagali, da smo se počutili domače.

Danes živim v Brooklynu v mestu New York in sem partner z večinskim deležem v družbi za poslovno svetovanje, kjer svetujem večjim podjetjem o tehnoloških novostih.

V New Yorku se počutim povezanega z vsem svetom. Počutim se kot državljan globalnega sveta. Delam za globalno podjetje in imam globalne stranke, ki jih srečujem tako v ZDA kot tudi v Evropi in Aziji. Prijatelji so razpršeni po vsem svetu, prav tako hodim na dopust po vsem svetu. Po drugi strani sem močno povezan tudi z lokalnimi ljudmi. Ko sem živel v Bostonu, sem bil boter hčeri prijateljev. Pozneje sem v New Yorku spoznal trenutno dekle in danes živim v Brooklynu.

Tukaj se zdi življenje zelo svetovljansko. Ljudje me obravnavajo kot vse druge prebivalce New Yorka. Nikoli ne čutim »drugačnosti«. Zavedam se, da so kraji na svetu, kjer ti ljudje rečejo: »Vrni se tja, od koder si prišel.« Toda to se ne dogaja v New Yorku. Združene države so moj dom. Tukajšnja kultura mi je zelo blizu.

Seveda pogrešam svojo družino in tudi oni si želijo, da bi se pogosteje vračal domov. To je najtežje: starši se počasi starajo in ne morejo več toliko potovati. Zato se oba počutita osamljena in si želita, da bi ju prišel obiskat vsakih nekaj tednov – kot da bi živel le nekaj ulic stran. Čeprav je možnost direktnega leta v Delhi, je pot vseeno zelo dolga. Redko ju obiščem pogosteje kot dvakrat na leto.

